

Arrest

nr. 193 866 van 18 oktober 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen X, X en X, op 21 oktober 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 september 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat J. KEMPINAIRE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 juni 2007 dient verzoeker een asielaanvraag in. Op 13 september 2007 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient verzoeker hoger beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 4980 van 14 december 2007 wederom de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen.

Op 18 januari 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). De gemachtigde van de staatssecretaris verklaart de aanvraag onontvankelijk op 6 februari 2008.

Op 12 maart 2008 dient verzoeker opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris verklaart de aanvraag onontvankelijk op 3 april 2008.

Op 11 juni 2008 dient verzoeker wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris verklaart de aanvraag onontvankelijk op 12 juni 2009.

Op 3 juli 2009 dient verzoeker een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 30 juni 2010 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Op 24 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag ongegrond wordt verklaard. Tegen deze beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 174 963 van 20 september 2016 het beroep verwerpt.

Op 20 november 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 26 mei 2011 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag onontvankelijk doch ongegrond.

Op 15 februari 2012 dient verzoeker wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 28 september 2012 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag onontvankelijk. Tegen deze beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 191 801 van 11 september 2017 de afstand van het geding vaststelt.

Op 14 januari 2013 dient verzoeker voor hem en zijn kinderen een asielaanvraag in. Op 12 maart 2013 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissingen dient verzoeker hoger beroep in bij de Raad die bij arrest nr. 106 798 van 16 juli 2013 wederom de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen.

Op 27 juni 2014 dient verzoeker opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 12 september 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 23 september 2014. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.06.2014 werd ingediend door :

A., H (N° R.N. ...) Geboren te Kumasi op (...)1983 Nationaliteit: Ghana

En minderjarige kinderen

A., H. H., geboren te Sint-Niklaas op (...)2006, nationaliteit Ghana

A., F. H., geboren te Overpelt op (...)2008, nationaliteit Ghana

A., E. H., geboren te Kortrijk op (...)2011, nationaliteit Ghana

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds juni 2007 in België verblijft, zich probeert te integreren, Nederlands heeft geleerd, een cursus Maatschappelijke Oriëntatie gevolgd heeft en een inburgeringsattest behaalde, zich heeft aangesloten bij de voetbalclub (...) W en attesten voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van zijn asielprocedures en de behandeling van de ontvankelijk verklaarde aanvraag op basis van artikel 9ter en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene diende een asielaanvraag in op 01.06.2007, deze aanvraag werd afgesloten met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 14.12.2007. Een bevel om het grondgebied te verlaten werd hem betekend op 18.12.2007. Vervolgens diende hij op 03.07.2009 een aanvraag in op basis van artikel 9ter. Deze werd op 30.06.2010 ontvankelijk verklaard en betrokkene werd in het bezit gesteld van een Attest van Immatriculatie. Op 24.08.2012 werd deze aanvraag echter als ongegrond beschouwd en het Attest van Immatriculatie werd niet verlengd. Op 14.01.2013 vroeg betrokkene voor een 2e keer asiel aan. Deze aanvraag werd 18.07.2013 afgesloten met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Een bevel om het grondgebied te verlaten werd op 25.03.2013 aan betrokkene ter kennis gegeven en een uitstel tot verlaten van het grondgebied tot 20.07.2014 werd hem op 10.07.2014 toegekend. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan deze bevelen om het grondgebied te verlaten en verbleef illegaal in België. De duur van de asielprocedures - namelijk 6 maanden en 13 dagen voor de 1e aanvraag en 6 maanden en 4 dagen voor de 2e aanvraag - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene verwijst naar zijn relatie met mevrouw, Z., U., de moeder van zijn kinderen, die over verblijfsrecht in België beschikt en die ook tewerkgesteld is. Betrokkene beroept zich hierbij op de bescherming van het artikel 8 EVRM, maar de verplichting om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen, betekent slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied en brengt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Bijgevolg kan dit gegeven niet als buitengewone omstandigheid worden weerhouden. Bovendien dient te worden opgemerkt dat om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie betrokkene dient te voldoen aan de voorwaarden gesteld in het artikel 10 van de wet van 15.12.1980. Gezien de kinderen niet over verblijfsrecht beschikken, dienen zij hun vader te volgen naar het land van herkomst. Het staat de partner van betrokkene en de moeder van zijn kinderen vrij om hen daarbij te vergezellen.

Het feit dat zijn kinderen hier naar school gaan, kan niet worden aanzien als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien heeft betrokkene steeds geweten dat de scholing van zijn kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat de opleiding van hun kinderen in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om hun ontwikkeling toch zo normaal mogelijk te laten verlopen.

Wat betreft de verwijzing naar het Internationaal Verdrag van de Rechten van het Kind, meer bepaald naar artikel 2, 3, 9, 16, 28 en 34 dient te worden opgemerkt dat de Raad van State heeft geoordeeld dat deze verdragsbepalingen geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen zijn die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97.206)

Betrokkene haalt ook nog aan dat bij een terugkeer zijn dochter, A., E. H., het risico loopt het slachtoffer te worden van een gedwongen besnijdenis, wat in België strafbaar is. In zijn asielaanvraag van 14.01.2013 heeft betrokkene dit element ook naar voor gebracht. Dit element werd echter niet weerhouden en bijgevolg wettigt het geen andere beoordeling dan die van de asielinstanties.

Wat betreft de verwijzing naar de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980, dient te worden opgemerkt dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.”

Aan verzoeker wordt een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht op 23 september 2014. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“De heer:

*Naam, voornaam: A., H. geboortedatum: (...)1983 geboorteplaats: Kumasi
nationaliteit: Ghana*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 dagen na de kennisgeving.

De minderjarige kinderen, A., H. H., geboren te Sint-Niklaas op (...)2006, A., F. H., geboren te Overpelt op 14.12.2008 en A., E. H., geboren te Kortrijk op (...)2011, dienen hun vader te volgen.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grand van volgende feiten:

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”*

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 In zijn nota met opmerkingen werpt verweerder een exceptie van onontvankelijkheid op van het beroep tegen de tweede bestreden beslissing, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten van 12 september 2014, wegens gebrek aan samenhang met de eerste bestreden beslissing. Verweerder merkt op dat de beslissingen een andere grondslag hebben, en stelt dat bij gebrek aan voldoende samenhang tussen de bestreden beslissingen het beroep slechts ontvankelijk is ten aanzien van de eerste bestreden beslissing.

Verweerder kan in principe worden gevolgd dat het in het belang van een goede rechtsbedeling aangewezen is voor elke vordering een afzonderlijk geding aan te spannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het is hierbij eveneens aangewezen dat een verzoeker die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom het naar zijn mening aangewezen is die verschillende handelingen in één verzoekschrift te bestrijden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507). Het komt daarbij echter uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627).

In casu oordeelt de Raad dat de gezamenlijke behandeling van de beroepen tegen de bestreden beslissingen die op dezelfde datum werden genomen, het vlot verloop van het geding niet in de weg staat.

2.2 Verweerder werpt vervolgens op dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, *in casu* verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Evenwel mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (*cf.* RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Hierbij gaat hij eraan voorbij dat geen bevel kan worden afgegeven in strijd met het gestelde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet (RvS 17 december 2013, nr. 225.855). Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt immers de omzetting van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn). Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet of artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklink in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten eveneens gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest. Conform artikel 52, 3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest eenzelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Het EVRM en het Handvest primeren op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderhavige vordering de gegrondheid te onderzoeken van het middel dat gestoeld wordt op een schending van die hogere verdragsbepalingen die zoals hoger geduid impliciet doch zeker vervat liggen in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Artikel 13 van het EVRM (en artikel 47 van het Handvest) vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uithollen (*cf.* RvS 13 december 2011, nr. 216.837).

In casu wordt in het verzoekschrift de schending opgeworpen van artikel 8 van het EVRM. Verweerder kan in zijn nota niet dienstig vooruitlopen op een onderzoek van deze grieven dat door de Raad dient te worden gevoerd.

Omwille van het voorgaande wordt de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep tegen de tweede bestreden beslissing verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM)

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Doordat verweerster oordeelde dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 (hierna vreemdelingenwet), onontvankelijk is.

Terwijl zij rekening had moeten houden met de juiste en volgens vaststaande rechtspraak, heersende instructies, gegeven betekenis aan het begrip ‘buitengewone omstandigheden’

Zodat zij de aanvraag overeenkomstig artikel 9 bis Vreemdelingenwet wel degelijk ontvankelijk had moeten verklaren en de aangevochten beslissing derhalve nietig is.

Toelichting

Uit hetgeen supra werd gesteld moge duidelijk blijken dat verzoeker op 29 mei 2007 is aangekomen op het grondgebied van het Rijk.

Sedert zijn aankomst op het grondgebied van het Rijk heeft verzoeker dit nimmer verlaten.

Het centrum van zijn belangen situeert zich hier.

Alhier vormt verzoeker een feitelijk gezin met mevrouw Z, welke legaal verblijf houdt, en met wie hij drie minderjarige kinderen heeft, allen geboren op het grondgebied van het Rijk .

De drie kinderen van verzoeker volgen alhier onderwijs in het kleuter en lager onderwijs. Dit trouwens met vrucht.

Allen hebben zij zich alhier zeer goed geïntegreerd.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt :

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een Koninklijk besluit bepaalde afwijkingen moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de Burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of diens gemachtigde. Indien de Minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven (...).”

Verzoeker ontkent niet dat als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats, of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de Burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9 bis Vw. houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft:

of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft:

of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de Minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in hun land van herkomst hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Buitengewone of uitzonderlijke omstandigheden (wat betreft de ontvankelijkheid van de aanvraag) in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet, zijn geen omstandigheden van overmacht.

Het volstaat dat de betrokkene minstens aantoont dat het voor hem / haar bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong om aldaar de bedoelde machtiging te vragen.

Het kernkabinet heeft in een instructie van 19 juli 2009 wel bepaalde specifieke 'humanitaire' situaties omschreven die de toekenning kunnen rechtvaardigen van een machtiging tot verblijf van een vreemdeling in toepassing van het oude artikel 9, derde lid en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Voormelde instructie is met een arrest van de Raad van State nr. 198.769 dd. 09.12.2009 vernietigd geworden.

De heer Staatssecretaris bevoegd voor Migratie en asielbeleid engageerde zich evenwel om binnen zijn discretionaire bevoegdheid, de criteria voor regularisatie zoals beschreven in de instructie van 19 juli 2009 te blijven toepassen.

Wat ook gebeurde in de praktijk.

De Raad van State stelt in zijn vernietigingsarrest van 5 oktober 2011 dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, door zich bij het standpunt van de Staatssecretaris aan te sluiten, en eveneens naar diens discretionaire bevoegdheid te verwijzen om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen, heeft toegelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd, en aldus deze bepaling heeft geschonden.

Het is en blijft evenwel een gegeven dat de Dienst Vreemdelingenzaken en de Staatssecretaris ten gronde een discretionaire bevoegdheid hebben om regularisatie toe te staan of te weigeren: zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden.

Zowel het kabinet van de Staatssecretaris De Block, als de directe van de Dienst Vreemdelingenzaken hebben dan ook terecht de stelling ingenomen dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie er aan voldoet. Dit tot de regering een ander beleid meedeelt.

De door verzoeker ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf ex artikel 9 bis Vreemdelingenwet dient derhalve alsnog behandeld te worden in het licht van de instructies van 19 juli 2009.

Artikel 9 bis § 1 van de Wet van 15 december 1980 bepaalt dat een machtiging tot verblijf kan worden aangevraagd bij de Burgemeester van de plaats waar de vreemdeling verblijf houdt, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarden dat hij/zij over een identiteitsdocument beschikt.

De instructie van 19.07.2009 stelt voorop bepaalde categorieën van vreemdelingen te zullen regulariseren waaronder: 2.8A duurzame lokale verankering + langdurige procedure

Zoals hierboven aangehaald werd deze instructie inderdaad door de Raad van State vernietigd, doch zoals tevens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de verbintenis aangegaan om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder voornoemde instructie te zullen eerbiedigen.

Hic et nunc zijn de drie kinderen van verzoeker schoolgaand.

Supra werd reeds een integraal overzicht gegeven van de procedures welke verzoeker sedert zijn aankomst op het grondgebied van het Rijk heeft doorlopen.

Verzoeker heeft zich volledig geïntegreerd, kent de Nederlandse taal, heeft drie kinderen in het Belgisch onderwijssysteem welke allen op het grondgebied van het Rijk werden geboren, heeft een vaste relatie met een verblijfsgerechtigde, ...

Verzoeker verwijst hierbij expliciet naar het schrijven van hun raadsman dd. 15.07.2014 en 09.09.2014 als aanvulling op de aanvraag om machtiging tot verblijf ex artikel 9bis Vreemdelingenwet dd. 27.06.2014.

Daarnaast beroept verzoeker zich op zijn persoonlijke prangende situatie en deze van zijn drie minderjarige kinderen.

Verzoeker meende (en meent) dan ook terecht, zich te kunnen beroepen het voornoemde criteria van de instructie van 19.07.2009

Gelet op de vigerende houding van verweerster (verdere toepassing van de instructie van 19.07.2009 – prangende situatie), diende de aanvraag van verzoeker reeds ontvankelijk te worden verklaard.

Zelfs als zou nu door verzoeker, niet de toepassing van voormelde criteria van de instructie kunnen worden ingeroepen – quod non – dan moge duidelijk zijn dat verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, tevens het element van lang verblijf in België aanhaalt.

In de rechtspraak werden reeds o.m. de onderbreking van een schooljaar in aanmerking genomen als een buitengewone omstandigheid alsmede het gegeven dat bij een terugkeer artikel 8 van het EVRM wordt geschonden.

In het initieel verzoekschrift artikel 9bis Vreemdelingenwet alsmede in het aanvullende schrijven wordt vermeld dat :

- De kinderen alhier schoollopen en allen hier geboren zijn - Verzoeker zeer gemotiveerd was (en is om de Nederlandse taal machtig te worden, hij zich alhier geïntegreerd heeft, een vriendenkring uitgebouwd heeft waaronder ook Belgische vrienden met wie ze harmonieuze contacten onderhouden*
- Een relatie heeft met een verblijfsgerechtigde welke alhier is tewerkgesteld*
- Het risico op besnijdenis bestaat in hoofde van zijn dochter bij terugkeer*
- De gebrekkige zorgen beschikbaar in het land van herkomst m.b.t. de HIV – besmetting van de dochter*

De hierboven genoemde omstandigheden zijn uiteraard als buitengewoon ten aanzien in hoofde van verzoeker, die een terugkeer naar zijn land van oorsprong bijzonder moeilijk maakt.

De kinderen van verzoeker samen laten afreizen naar Ghana houdt een inbreuk in van de artikelen 3 en 28 van het IVRK. De kinderen volgen alhier onderwijs, meer bepaald in de leergangen van het kleuter en lager onderwijs.

Wanneer nu deze kinderen dienen af te reizen naar Ghana dan is het duidelijk dat alle investeringen welke verzoeker, leden van de scholengroep, enz. .... hebben gedaan met het oog op het schoollopen in België, een maat voor niets zijn geweest.

Voor de kinderen van verzoeker is het belangrijk dat zij hun gewoon stramien van vooruitgang – zoals zij dit op heden gewoon zijn – verder kunnen blijven volgen.

Verzoeker verwijst hierbij expliciet naar het arrest van de Raad van State nr. 144.961 van 25.05.2005 in de zaak A.156.153/VII-32.847 Dimcovet / Belgische Staat en meer bepaald naar de motivering om de beslissing van de Minister van Binnenlandse zaken van 26.08.2004, waarbij de aanvraag van verzoekende partijen om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9, derde lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk werd verklaard te vernietigen :

“ Overwegende dat niet wordt betwist dat het minderjarig kind Alina het onderwijs in België aanvatte in 1998, op een ogenblik waarop de eerste verzoekende partij, haar vader, in het Rijk mocht verblijven, vermits de asielaanvraag ontvankelijk was verklaard; dat het de verzoekende partijen

hoegenaamd niet ten kwade kan worden geduid dat zij het in België , in één van de landstalen school lieten lopen, en dit onderwijs gedurende meerdere jaren hebben laten verderzetten; dat het moeilijk te verantwoorden is dat dit kind de onderwijscyclus, die het in 1998 heeft aangevat, zou moeten stopzetten om terug te keren naar het land van herkomst, waarvan het de aldaar gangbare taal nooit heeft onderwezen gekregen; dat de bestreden beslissing botweg stelt dat uit het illegaal verblijf geen rechten kunnen geput worden, zonder dat uit de motivering blijkt dat ook maar het minste onderzoek werd gewijd aan de moeilijkheden die een verwijdering van het kind naar het land van herkomst zouden teweegbrengen op pedagogisch en menselijk valk , dat het middel gegrond is”.

Verzoeker heeft zijn kinderen na het indienen van de asielaanvraag (sic med. regularisatie) ingeschreven in het onderwijssysteem.

Zoals in de geciteerde casus werd ook de asielaanvraag van verzoeker ontvankelijk verklaard zodat hen zeker niet ten kwade kan geduid worden hun kinderen in België, in één van de landstalen, meer bepaald in het Nederlands, te laten schoollopen.

Verzoeker wenst in dit kader dan ook tevens te benadrukken dat hij zich tevens beroepen op artikel 8 EVRM.

Artikel 8 EVRM bepaalt in zijn eerste lid dat één ieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Lid 2 van voornoemd artikel 8 stelt bovendien dat slechts een schending wordt toegestaan voor zover is voldaan aan de legaliteits-, legitimizeits- en de proportionaliteitsvoorwaarden.

Verzoeker onderkent dat voornoemd artikel de Staten niet verplicht om aan vreemdelingen een verblijfsrecht te geven.

Het is zo dat verzoeker zich alhier volledig hebben geïntegreerd en zijn hele verdere sociale leven alhier hebben uitgebouwd sedert zijn aankomst op het grondgebied van het rijk op 29.05.2007.

Uit het geen hierboven werd gesteld blijkt dat verzoeker sedert de jaren 2002-2003, een relatie onderhoudt met mevrouw Z., van Nigeriaanse nationaliteit , en met hem een feitelijk gezin vormt sedert 2006.

Uit deze relatie werden inmiddels drie kinderen geboren.

Mevrouw Z. houdt wettig verblijf op het grondgebied van het Rijk december 2013.

Beide partijen hebben de intentie verder duurzaam met elkaar samen te wonen.

Het centrum van de belangen van verzoeker – en de drie kinderen - situeert zich derhalve alhier, op het grondgebied van het Rijk.

Zij werkte vroeger als interimaris bij Randstad, en nu sloot zij een contract betreffende een geïndividualiseerd project voor maatschappelijke integratie af met het OCMW . (art. 60)

Gezien deze specifieke situatie is het voor verzoeker onmogelijk om in zijn land van herkomst een waardig en effectief gezinsleven te leiden.

Verzoeker kan zich dan ook wel degelijk beroepen op de bescherming van zijn recht op privé leven in de meest ruime zin van het woord welke eveneens beschermd wordt door artikel 8,1ste lid EVRM.

Aan deze principes en rechten kan slechts getornd worden voor zover voldaan is aan de legaliteits-, legitimizeits- en de proportionaliteitsvoorwaarden (cfr. Lid 2 van artikel 8 EVRM).

Ter zake dient de DVZ een afweging te maken tussen het algemeen belang en het belang van de vreemdeling (RvSt, 2 oktober 2000, nr. 89.967) om aan de legaliteitstoets te voldoen.

In casu werden enkel op een standaardwijze de door verzoeker aangehaalde argumenten herhaald, doch werd niet naar het belang van de vreemdeling in casu gekeken.

Men kan dan ook de gedane afweging niet als een ernstige en geloofwaardige afweging beschouwen.

De reden (legitimiteitstoets) moet ingegeven zijn vanuit het belang van nationale veiligheid, openbare orde, economisch welzijn, voorkomen wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Er dient met andere woorden een belangenafweging plaats te vinden tussen het recht op een privé leven en het wettig nagestreefd doel (RvSt. 30 oktober 2002, nr. 112.059, JLMB2003).

Deze belangenafweging is ook niet terug te vinden in de beslissing gezien een loutere formele motivering met standaardzinnen niet kan worden weerhouden, wat in casu het enige is dat verweerster heeft gedaan.

De schending moet ook in verhouding staan met het nagestreefde doel (noodzakelijkheidstoets – R.v.St. 25 september 1996, nr. 61.972, RDE 1996).

Om dit te beoordelen zijn er vier criteria:

- de zwaarwichtigheid en gewelddadigheid van de feiten (EHRM 10 juli 2003, Benhebbat/ Frankrijk, §33)*
- de banden met het gastland (EHRM 26 september 1997, Hehemit / Frankrijk, §36)*
- de banden met het moederland (EHRM 6 november 2001, Brahim Kaya t/ Nederland)*
- intensiteit van het geleefde en sociale gezinsleven (EHRM 5 juli 2005 , Uner t/Nederland, nr. 46410/99).*

In casu dient te worden gesteld dat verzoeker geen gewelddadige feiten hebben gepleegd, de banden met het moederland hic et nunc uiterst summier, om niet te zeggen nihil zijn.

Het leven alhier en de banden met België zijn daarentegen bijzonder groot gezien de integratie, de werkwillegheid, de vrienden- kennissenkring in België, het schoollopen alhier, de relatie !!!!.

Verzoeker meent dan ook dat hij zich terecht kon en kunnen beroepen op artikel 8 EVRM zodat het middel komt dan ook als gegrond naar voor.”

3.2 Waar verzoeker betoogt dat de instructie van 19 juli 2009 m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en het artikel 9bis van de vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009) nog kan worden aangewend en zijn aanvraag conform deze instructie moet worden behandeld, stelt de Raad in dit verband vast dat verweerder correct motiveerde dat de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 de instructie van 19 juli 2009 vernietigde. Aangezien de Raad van State in voormeld arrest vaststelde dat voormelde instructie een miskenning inhield van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en deze instructie ingevolge de vernietiging dient geacht te worden nooit bestaan te hebben, kon verweerder er dan ook geen toepassing van maken. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 “*integraal is vernietigd*” en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis beschikt geen reden vormt “*om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen*”.

Door aan te geven dat verweerder een grote discretionaire bevoegdheid heeft en vrij kan bepalen in welke gevallen hij een verblijfsmachtiging al dan niet toestaat en hij hierbij eventueel ook kan teruggrijpen naar criteria die zijn opgenomen in een vernietigde instructie gaat verzoeker voorbij aan het gegeven dat verweerder *in casu* eerst diende na te gaan of zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op ontvankelijke wijze werd ingediend en hij hierbij gebonden was door een door de wetgever voorzien criterium waarvan hij niet vermog af te wijken. Overeenkomstig artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet kan verweerder namelijk slechts een aanvraag om machtiging tot verblijf die, met toepassing van voormelde bepaling in België werd ingediend, ten gronde beoordelen indien deze op ontvankelijke wijze werd ingediend. Dit houdt in dat hij eerst diende na te gaan of verzoeker aannemelijk maakte dat het voor hem zeer moeilijk of zelfs onmogelijk was om een verblijfsmachtiging in de dienen via de reguliere procedure, en dus via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Hierbij kon hij de criteria die zijn opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 in geen geval, dus ook niet in het

raam van zijn discretionaire bevoegdheid, hanteren. De Raad van State stelde in zijn vernietigingsarrest van 9 december 2009 immers duidelijk dat door deze criteria te gebruiken *"het onderscheid wordt opgeheven tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten om ten gronde een verblijfsmachtiging te bekommen; dat de bestreden instructie het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen; dat door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden;"*. Verweerder heeft op correcte gronden geconcludeerd dat de criteria van de instructie van 19 juli 2009 niet van toepassing zijn.

Verzoeker preciseert daarnaast dat hij tal van elementen heeft aangehaald, met name dat zijn kinderen alhier geboren zijn en schoollopen, dat hij zich geïntegreerd heeft en een relatie heeft met een verblijfsgerechtigde, dat er een risico bestaat op besnijdenis van zijn dochter bij een terugkeer en er gebrekkige zorgen beschikbaar zijn in het land van herkomst m.b.t. de HIV besmetting van zijn dochter. Verzoeker maakt *in casu* echter niet aannemelijk dat verweerder onterecht oordeelde dat hij geen buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aantoonde. Hierbij kan nog worden geduimd dat de Raad van State reeds oordeelde *"dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend"* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Waar hij aangeeft dat in bepaalde arresten wordt gesteld dat de onderbreking van een schooljaar een buitengewone omstandigheid kan uitmaken, merkt de Raad op dat niet blijkt dat de feitelijke omstandigheden in voorliggende zaak vergelijkbaar zijn met deze in de arresten waarnaar hij verwijst. De Raad benadrukt dat verweerder *in casu* wel degelijk rekening heeft gehouden met het gegeven dat verzoekers kinderen in België onderwijs volgen en heeft gemotiveerd dat verzoeker niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden, dat de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs behoeft, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is, dat verzoeker steeds geweten heeft dat de scholing van zijn kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat de opleiding van zijn kinderen in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om hun ontwikkeling zo normaal mogelijk te laten verlopen. Deze stelling is niet kennelijk onredelijk. Gezien voorgaande vaststelling blijkt ook niet dat verweerder enige verplichting die zou voortvloeien uit de artikelen 3 en 28 van het Kinderrechtenverdrag heeft miskend.

Ook waar verzoeker aangeeft dat er een risico bestaat op besnijdenis van zijn dochter blijkt dat de verweerder met dit element wel degelijk rekening heeft gehouden door te motiveren dat verzoeker dit element eveneens in zijn asielaanvraag naar voor heeft gebracht en dit element niet werd weerhouden waardoor het geen andere beoordeling wettigt dan die van de asielinstanties. Deze stelling is niet kennelijk onredelijk nu in het arrest nr. 106 798 van 16 juli 2013 van de Raad hieromtrent het volgende werd gemotiveerd: *"4.5.4. Het risico op besnijdenis van verzoekers hun dochter in Nigeria is nog minder aannemelijk. Noch verzoeker A.H., noch verzoekster Z.U., komen verder dan vage beweringen. Verzoeksters bewering dat ze haar dochter niet zou kunnen beschermen tegen besnijdenis in Nigeria, omdat in Afrika de familie alles bepaalt ("In Afrika ben je niet beschermd; de familie bepaalt alles", zie gehoor Z.U. CGVS p.10), staat echter haaks op haar bewering dat haar familie volledig met haar heeft gebroken en hen niet zal accepteren aangezien ze zwanger werd zonder getrouwd te zijn. Er dient te worden herhaald dat verzoekster A.H. zelf niet is besneden, zoals blijkt uit het medisch attest van Dr. P.V., toegevoegd aan het administratief dossier, wat er minstens op wijst dat haar familie destijds evenmin hiervoor maatregelen genomen had. Hierbij voegt zich nog dat verzoeker A.H. niet kon aangeven wie in Nigeria op besnijdenis zou aandringen, waarom zijn echtgenote zelf nooit besneden werd of wat de mening van haar familie hierover is (zie gehoor A.H. CGVS, p. 9 en 12). Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt overigens dat in een 10-tal zuidelijke staten in Nigeria een wettelijk verbod geldt op vrouwenbesnijdenis, wat verzoekster deels wist toen ze aangaf dat in bepaalde staten in Nigeria besnijdenis van meisjes verboden is (zie gehoor Z.U. CGVS, p. 9). Verzoeker A.H. van zijn kant kon niet antwoorden op de vraag of er een wet is in Nigeria die besnijdenis verbiedt (zie gehoor A.H. CGVS, p. 12). Bovendien blijkt uit deze informatie, dat wanneer beide ouders tegen besnijdenis van hun dochter gekant zijn er mogelijkheden zijn om hun dochter hertegen te beschermen. De commissarisgeneraal merkte in de bestreden beslissingen dan ook terecht op dat aangezien Nigeria een dermate groot land is er geen enkele reden is waarom ze zich niet in een van de zuidelijke staten zouden kunnen vestigen waar een wettelijk verbod op vrouwenbesnijdenis geldt. Verzoekers verklaren*

zich niet akkoord met bovenstaande informatie en verwijzen in de verzoekschriften van 15 april 2013, ingediend door advocaat B. V, naar een passage uit het ambtsbericht van het Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken van 5 april 2011 waaruit zou blijken dat “zelfs de politie vaak niet op de hoogte [is] van het bestaan van de wet en zij die de wet wel kennen, vinden doorgaans FMG een traditie die alle deugdzaam vrouwen dienen te ondergaan, zodat er in de praktijk geen politionele bescherming mogelijk is tegen FMG, ook niet in de staten waar het nochtans strafbaar is gesteld”. Opnieuw gaan verzoekers er aan voorbij dat zij beiden tegen besnijdenis zijn en zich zelfstandig zullen moeten vestigen. De aangegeven passage wordt niet nader toegelicht noch wordt aangetoond hoe dit de conclusies van de commissaris-generaal kan weerleggen. Deze passages uit het ambtsbericht zijn niet bij machte om afbreuk te doen aan bovenstaande.”

Waar verzoeker nog verwijst naar de gebrekkige zorgen beschikbaar in het land van herkomst met betrekking tot de HIV besmetting van zijn dochter stelt de Raad vast dat dit element niet werd aangehaald in de aanvraag. Aangezien verweerder geen kennis had van dit element kan hem niet worden verweten er geen rekening mee te hebben gehouden in de bestreden beslissing. In de aanvraag van 27 juni 2014 kan daarentegen worden gelezen dat verzoeker verwees naar zijn medische regularisatieaanvraag omdat hij HIV besmet is. Hij stelde evenwel zelf dat deze aanvraag “geen succes” had omdat de nodige zorgen worden aangeboden in zijn land van herkomst.

Verzoeker benadrukt dat indien hij en zijn kinderen verplicht worden om terug te keren naar hun land van herkomst dit een schending inhoudt van hun privé- en gezinsleven zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM en dat hun aangetoonde privé- en gezinsleven derhalve hadden dienen te worden weerhouden als een omstandigheid die het voor hen zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maakte om hun aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor hun verblijfplaats of hun plaats van oponthoud in het buitenland.

Vooreerst merkt de Raad op dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met dit aangehaalde element door te motiveren: “*Betrokkene verwijst naar zijn relatie met mevrouw, Z., U., de moeder van zijn kinderen, die over verblijfsrecht in België beschikt en die ook tewerkgesteld is. Betrokkene beroept zich hierbij op de bescherming van het artikel 8 EVRM, maar de verplichting om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen, betekent slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied en brengt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Bijgevolg kan dit gegeven niet als buitengewone omstandigheid worden weerhouden. Bovendien dient te worden opgemerkt dat om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie betrokkene dient te voldoen aan de voorwaarden gesteld in het artikel 10 van de wet van 15.12.1980. Gezien de kinderen niet over verblijfsrecht beschikken, dienen zij hun vader te volgen naar het land van herkomst. Het staat de partner van betrokkene en de moeder van zijn kinderen vrij om hen daarbij te vergezellen.*” Verzoeker betwist niet dat hij en zijn kinderen, in tegenstelling tot zijn partner, niet over een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging beschikken. Verzoeker toont evenmin aan dat zijn partner/moeder van de kinderen, hen niet kan vergezellen naar het land van herkomst van verzoeker.

De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoeker en zijn kinderen enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen. De bestreden beslissing heeft ook niet tot gevolg dat verzoeker en/of zijn kinderen de mogelijkheid wordt ontzegd om in de toekomst tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Er wordt in deze beslissing namelijk enkel aangegeven dat verzoeker geen gegevens aanbracht die toelaat te besluiten dat het voor hen zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om deze aanvraag in te dienen via de in artikel 9 van de vreemdelingenwet bepaalde reguliere procedure. Er blijkt derhalve niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het privé- of gezinsleven van verzoeker en zijn kinderen, die verweerder zou nopen tot een nadere belangenafweging.

De Raad moet ook duiden dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds heeft gesteld dat Staten het recht hebben om te vereisen van vreemdelingen die tot een verblijf op hun grondgebied wensen te worden gemachtigd om hiertoe een passende aanvraag in te dienen vanuit het buitenland en dat Staten geen verplichting hebben om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun verblijfsaanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 33.917/12, § 81 en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12.738/10, § 101). Verzoeker toont met zijn betoog tevens geenszins aan dat door een tijdelijke verwijdering met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten om tot

een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd of toegelaten hun banden die zij in het Rijk zouden hebben opgebouwd en met hun moeder/partner ernstig in het gedrang komen. Verscheidene moderne communicatiemiddelen bieden verzoeker trouwens de mogelijkheid om terwijl hun verblijfsaanvraag wordt behandeld in permanent contact te staan met hun moeder/partner, vrienden en kennissen in België. Bovendien moet worden aangegeven dat verzoekers uiteenzetting ook geen aanleiding geeft tot de conclusie dat zij enkel in België een gezinsleven kunnen hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in hun land van herkomst of elders. Uit artikel 8 van het EVRM kan ook geen algemene verplichting voor een Staat worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat er in voorliggende zaak op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die zou verhinderen dat verweerder vereist dat een aanvraag om machtiging tot verblijf in het buitenland wordt ingediend.

Een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM en van de artikelen 3 en 28 van het Kinderrechtenverdrag wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Doordat drie fundamentele normen ten grondslag liggen aan de beginselen van behoorlijk bestuur: objectiviteit, evenwichtigheid en zorgvuldigheid.

Terwijl de aangevochten beslissing duidelijk geenszins alle relevante factoren en omstandigheden in aanmerking werden genomen.

Zodat de aangevochten beslissing het geciteerde algemeen beginsel van behoorlijk bestuur schendt

Toelichting

Het zorgvuldigheidsbeginsel is het beginsel dat inhoudt dat bij de voorbereiding en het nemen van beslissingen, alle relevante factoren en omstandigheden dienen te worden afgewogen.

Formele zorgvuldigheid heeft betrekking op de procedure die is gevolgd bij het tot stand komen en het uitvoeren van een besluit welke procedure behoorlijk en correct dient te zijn.

Materiële zorgvuldigheid heeft betrekking op de behoorlijke en correcte inhoud en betekenis van een besluit.

Bij de studie van dezelfde zorgvuldigheidsplicht moet niet alleen aandacht worden besteed aan de zorgvuldige besluitvorming, maar ook aan het zorgvuldig handelen.

Verweester meende de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te moeten verklaren.

Voorvoemde beslissing tot onontvankelijkheid gebeurde op basis van een eerder summier en gestandaardiseerde analyse van de door verzoeker ingeroepen buitengewone omstandigheden.

Uit de beslissing van verweester blijkt geenszins dat zij haar besluit heeft genomen na een behoorlijke afweging van alle ter zake dienende gegevens (cfr eerste middel – artikel 8 EVRM)

Verzoeker meent dan ook dat dit middel als gegrond naar voor komt”

3.4 In tegenstelling tot wat de verzoeker in zijn verzoekschrift voorhoudt, bevat de bestreden beslissing een uitvoerige motivering. De verzoeker maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij de door hem aangehaalde elementen niet op zorgvuldige wijze zou hebben onderzocht. Hij beperkt zich in deze tot de loutere bewering dat de beslissing tot onontvankelijkheid is gebaseerd op een eerder summier en gestandaardiseerde analyse van de door hem ingeroepen buitengewone omstandigheden, en dat uit de bestreden beslissing geenszins zou blijken dat de verwerende partij haar besluit heeft genomen na een

behoorlijke afweging van alle ter zake dienende gegevens. De verzoeker maakt met deze loutere bewering op geen enkele concrete wijze zijn grief aannemelijk. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3.5 In het derde middel voert verzoeker de schending aan van het motiveringsbeginsel, in het bijzonder van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van het redelijkheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Doordat de motivering niet alleen in rechte en in feite dient aanwezig te zijn, doch de motivering tevens afdoende of deugdelijk moet zijn.

Terwijl de beslissing geenszins afdoende is gemotiveerd.

Zodat de aangevochten beslissing de genoemde artikelen en algemene beginselen van behoorlijk bestuur schendt.

Toelichting

De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 stelt dat de beslissingen met redenen moeten worden omkleed.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (zie. O.a. R.v.St. nr. 167.407, 2 februari 2008; R.v.St. nr.167411, 2 februari 2007).

Bij nalezing van de aangevochten beslissing dient verzoeker tot de conclusie te komen dat de motieven welke erin aangehaald worden, niet formeel aanwezig, minstens niet afdoende zijn.

Een administratieve akte is onwettelijk wanneer zij niet formeel gemotiveerd is of wanneer zij geen pertinente bewijzen en aanvaardbare motiveringen ten gronde bevatten.

De Staatssecretaris motiveerde echter haar beslissing 'eerder beperkt' en concludeerde dat het ingediende verzoek om machtiging tot verblijf als onontvankelijk naar voor komt.

Art. 3 van de wet van 29 juli 1991 op de motiveringsplicht stelt nochtans dat de motivering afdoende moet zijn.

De term “afdoende” is herhaald door de rechtspraak van de Raad van State ontwikkeld als een motivering die deugdelijk moet zijn en meer dan een louter abstracte en een vormelijke stijlformule (R.v.St. Umbreid nr. 76565 van 21 oktober 1998 e.a. geciteerd in A. Mast, Overzicht van het Belgisch administratief recht, nr. 664, 609).

De motivering moet draagkrachtig zijn, d.w.z. de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen.

De motivering moet de betrokkene in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen.

Met de term "afdoende" wordt in de jurisprudentie tevens gerefereerd dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er bijgevolg een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant (R.v.St., Terleau en Simonet, nr. 43852 van 12 augustus 1993, Geldof, nr. 77732, van 18 december 1998).

De belangen van de burger mogen niet onnodig geschaad worden. Vandaar de noodzaak van een zorgvuldige afweging.

Het spreekt vanzelf dat het belang welke verzoeker heeft, levensgroot is; met name dat hij hier in België mag verblijf houden samen met zij drie kinderen en de moeder van zijn kinderen welke reeds verblijfsgerechtigd is, land waar hij zich op ononderbroken wijze sedert mei 2007 ophoudt en waar de kinderen geboren zijn !!!

Tenslotte wordt ook gesteld dat de motivering uitgebreider moet zijn voor de beslissingen die op grond van een discretionaire bevoegdheid worden genomen (R.v.St., Stad Brugge, nr. 43556 van 30 juni 1993, en andere arresten geciteerd in A. Mast, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Op.Cit. nr. 664, 610).

Verweerster had in deze een discretionaire bevoegdheid.

Een duidelijke concrete gemotiveerde belangenafweging gebeurde evenwel niet .

De Staatssecretaris beperkt er zich toe te stellen dat de ingeroepen omstandigheden geen buitengewone omstandigheden zijn in de zin van de wet, maar motiveert niet waarom dit zo zou zijn, noch blijkt dat de staatssecretaris een duidelijke belangenafweging heeft gedaan en waarom in casu het wettig nagestreefde doel (i.c. de beperking opgelegd door de vreemdelingenwet) prevaleert.

Dat dit middel dan ook gegrond voorkomt."

3.6 Er dient te worden opgemerkt dat de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen aanleiding geven tot de vaststelling dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat hij en zijn kinderen hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor hun verblijfplaats of hun plaats van ophoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoeker aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Alle door verzoeker aangebrachte gegevens worden hierbij in de bestreden beslissing besproken. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat de voorziene motivering eerder beperkt zou zijn.

Ten overvloede dient bovendien te worden geduïd dat, indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat deze beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS, 27 juni 2007, nr. 172.821).

De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

In zoverre verzoeker betoogt dat artikel 8 van het EVRM onvoldoende werd gemotiveerd, merkt de Raad op dat artikel 8 van het EVRM geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt (cf. RvS 22 juli 2013, nr. 224.386). De eerste bestreden beslissing heeft verder niet tot gevolg dat verzoeker enig verblijfsrecht

ontnomen wordt, zodat geen onderzoek aan de hand of motivering in het licht van artikel 8, tweede lid van het EVRM dient te geschieden en er geen sprake kan zijn van een disproportionele inmenging in het alhier voorgehouden geleide gezins- en privéleven. Verzoeker, die blijkens het administratief dossier sedert 2007 in België verblijft, en wier verblijf wordt gekenmerkt door preciaire procedures zoals een asielpcedure en aanvragen om verblijfsmachtiging op grond van de artikelen 9bis en 9ter van de vreemdelingenwet die nooit tot een standvastig en langdurig legaal verblijf aanleiding gegeven hebben, kan niet redelijkerwijze verwachten dat het mogelijk zou zijn om dit in precair verblijf opgebouwd gezins- en privéleven, dat zich aandient als een *“fait accompli”*, verder te zetten in België (cf. EHRM 11 april 2006, nr. 61292/00). Ten slotte toont verzoeker niet aan dat hij met zijn partner (die sinds 2013 over een verblijfsrecht beschikt), in België een gezinsleven leidt, dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

In zoverre verzoeker de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Aangezien verzoeker evenwel slechts een deel van zijn grieven die hij reeds in het eerste middel heeft uiteengezet herneemt, kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van dit eerste middel.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker verder niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het derde middel is ongegrond.

3.7 In het vierde middel voert verzoeker de schending aan van het evenredigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Doordat de tegenpartij het verzoek ex artikel 9 bis VW onontvankelijk verklaard heeft.

Terwijl het evenredigheidsbeginsel vereist dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, niet tegen alle redelijkheid ingaat.

Zodat de aangevochten beslissing de geciteerde beginsel schendt

Toelichting

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden, indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS nr. 126.520, 17 december 2003).

De Raad kan ter zake enkel optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan, ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. (RvV arrest nr. 28 480 van 10 juni 2009, in de zaak RvV X/II).

Dat is in casu het geval.

Verzoeker verwijst dienaangaande naar hetgeen supra werd gesteld nopens o.m. de aankomst van op het grondgebied van het Rijk, het procedureel verloop van het dossier, de integratie, het schoollopen van de kinderen , werkbereidheid, de relatie met een verblijfsgerechtigde welke tevens de moeder is van zijn kinderen, risico op besnijdenis van het dochtertje!

In alle redelijkheid kan dan ook niet begrepen worden waarom verweerster ervoor gekozen heeft (gebruik makende van haar discretionaire bevoegdheid), om de aanvraag om machtiging tot verblijf ex artikel 9 bis Vw van verzoeker af te wijzen als zijnde onontvankelijk.

Het redelijkheidsbeginsel werd geschonden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Dit dient te leiden tot de nietigheid van de bestreden beslissing.

Het middel is dan ook gegrond.”

3.8 De Raad stelt vast dat verzoeker met zijn kritiek voorbij gaat aan het feit dat verweerder de gegrondheid van zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet heeft beoordeeld en ook niet diende te beoordelen aangezien hij vaststelde dat deze aanvraag niet op een ontvankelijke wijze was ingediend. Tevens moet worden benadrukt dat indien een aanvraag om machtiging tot verblijf niet op ontvankelijke wijze werd ingediend verweerder niet kan overgaan tot de ten gronde beoordeling van deze aanvraag en op dit punt dus niet over een discretionaire bevoegdheid beschikt. Verzoeker lijkt verder niet akkoord te gaan met de stelling die verweerder innam inzake de elementen die hij aanvoerde om aan te tonen dat hij en zijn kinderen niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst om via de reguliere procedure een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, maar hij toont met zijn beschouwingen niet aan dat verweerder hierbij het evenredigheidsbeginsel schond. Ten overvloede moet in dit verband nog worden aangegeven dat verweerder het gegeven dat het vereist is de vreemdelingenwet op een correcte en uniforme wijze toe te passen ter bescherming van de openbare orde mag laten primeren op het feit dat dit bepaalde ongemakken voor een vreemdeling met zich meebrengt.

Een schending van het evenredigheidsbeginsel blijkt niet.

Het vierde middel is ongegrond.

3.9 In het vijfde middel voert verzoeker de schending aan van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Doordat het fundamentele rechtsbeginsel welke aan de gehele rechtsorde ten grondslag ligt, het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel is.

Terwijl de aangevochten beslissing duidelijk deze beginselen naast zich neerlegt

Zodat de aangevochten beslissing de geciteerde algemene beginselen van behoorlijk bestuur schendt

Toelichting

Het rechtszekerheids- vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat inhoudt dat gerechtvaardigde verwachtingen, welke door het bestuur bij de rechtsonderhorigen zijn gewekt, zo enigszins mogelijk moeten worden gehonoreerd, op gevaar anders het vertrouwen dat de rechtsonderhorigen stellen in het bestuur, te misleiden.

De Raad van State omschreef het vertrouwensbeginsel als “... één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan” (zie R.v.St. Eeckhout, nr. 32893, 28 juni 1989).

Verzoeker ontkent niet dat als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9 bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in :

*1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft:
of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;*

*2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft:
of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de Minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.*

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in hun land van herkomst hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Zowel het kabinet van de Staatssecretaris De Block, als de directe van de Dienst Vreemdelingenzaken hebben de stelling ingenomen dat de criteria van de instructie van 2009 nog steeds gelden voor wie er aan voldoet.

Dit tot de regering een ander beleid meedeelt.

De door verzoeker ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf ex artikel 9 bis Vreemdelingenwet dient derhalve alsnog behandeld te worden in het licht van de instructies van 19 juli 2009.

Door dit zo voor te stellen heeft verweerster zekere verwachtingen gecreëerd ten aanzien van bepaalde groepen van vreemdelingen, waaronder ook verzoeker. (zie supra aangehaalde criteria nopens de betreffende instructie.)

Verzoeker is hier reeds sedert mei 2007, spreekt zeer goed Nederlands, heeft zich zeer goed geïntegreerd, is werkbereid, heeft 3 kinderen welke alhier geboren zijn, zeer goed presteren in het Belgisch onderwijssysteem, onderhoud een stabiele relatie met de moeder van zijn kinderen welke verblijfsgerechtigd is.

Kortom, de volledige leefwereld van verzoeker een zijn gezin situeert zich alhier.

Verzoeker meent dan ook terecht dat hij in aanmerking komt voor regularisatie.

Humanitaire redenen zijn in hun hoofde zeer zeker aan de orde.

Door nu de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren meent verzoeker dan ook terecht dat het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel flagrant werd geschonden.

Verzoeker meent dan ook dat dit middel als gegrond naar voor komt."

3.10 Allereerst moet worden gesteld dat het rechtszekerheidsbeginsel een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel is dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Verzoeker, die werd bijgestaan door een advocaat, wist of behoorde, op het ogenblik dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indiende, te weten dat de instructie van 19 juli 2009 door de Raad van State was vernietigd en verweerder derhalve geen toepassing kon maken van deze instructie. Hij kan dan ook niet voorhouden dat hij in de waan was

dat verweerder deze instructie in zijn geval nog diende toe te passen. Voorts blijkt niet dat verweerder de *in casu* van toepassing zijnde wetsbepaling niet correct of niet consequent heeft toegepast.

Een schending van het rechtszekerheidsbeginsel blijkt dan ook niet.

Het vertrouwensbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – brengt voorts niet met zich mee dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (RvS 4 maart 2002, nr.104.270). Het is verweerder ook niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden een verblijfsaanvraag ontvankelijk te verklaren en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F). Verzoekers betoog inzake de schending van het vertrouwensbeginsel is bijgevolg niet dienstig (RvS 21 november 2012, nr. 221.439).

Het vijfde middel is ongegrond.

3.11 In wat kan worden beschouwd als een zesde middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Doordat artikel 8.1 EVRM bepaalt dat één ieder recht heeft op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Terwijl de aangevochten beslissing geenszins litigieus artikel respecteert.

Zodat de aangevochten beslissing derhalve nietig dient te worden verklaard.

Toelichting

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt :

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen ".

Zoals reeds gesteld verblijft verzoeker reeds sedert mei 2007 op onafgebroken wijze op het grondgebied van het Rijk.

Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie- en gezinsleven.

Verzoeker onderkent dat voornoemd artikel de Staten niet verplicht om aan vreemdelingen een verblijfsrecht te geven. Evenwel zal een vreemdeling zich wel degelijk op artikel 8 EVRM kunnen beroepen indien hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België en het voor hem zeer moeilijk is om een gezinsleven te hebben in het land van herkomst

Het staat onomstreden vast dat een feitelijk gezin kan bestaan uit de samenleving tussen ongehuwde samenwoners.

Uit het geen hierboven werd gesteld blijkt dat verzoeker sedert de jaren 2002-2003, een relatie onderhoudt met mevrouw Z., van Nigeriaanse nationaliteit , en met hem een feitelijk gezin vormt sedert 2006.

Uit deze relatie werden inmiddels drie kinderen geboren.

Mevrouw Z. houdt wettig verblijf op het grondgebied van het Rijk december 2013.

Beide partijen hebben de intentie verder duurzaam met elkaar samen te wonen.

Het centrum van de belangen van verzoeker – en de drie kinderen - situeert zich derhalve alhier, op het grondgebied van het Rijk.

Zij werkte vroeger als interimaris bij Randstad, en nu sloot zij een contract betreffende een geïndividualiseerd project voor maatschappelijke integratie af met het OCMW . (art. 60)

Gezien deze specifieke situatie is het voor verzoeker onmogelijk om in zijn land van herkomst een waardig en effectief gezinsleven te leiden.

Verzoeker wenst evenwel artikel 8, in de ruimst mogelijke zin, in te roepen als buitengewone omstandigheid.

Verzoeker verklaart zich nader.

De Raad van State heeft bevestigd dat de toepassing van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens een buitengewone omstandigheid kan uitmaken (R.v.St. 12.10.2001, nr. 99.769).

Artikel 8, 1. EVRM bepaalt: "Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie."

In het kader van de procedure op grond van artikel 9 bis lid V.W. wordt dit artikel gewoonlijk toegepast met het oog op de bescherming van het gezinsleven (cfr supra)

Dit is echter slechts een van de aspecten van het artikel.

Immers staat de bescherming van het familie- en gezinsleven naast de ruimere notie van het privé-leven.

VANDE LANOTTE stelt dat een van de vier aspecten van de toepassing van artikel 8 EVRM, het recht op het uitbouwen van menselijke contacten en sociale banden is (J. VANDE LANOTTE, G. GOEDERTIER, Overzicht Publiekrecht, Die Keure 2001, nrs. 640 en 649).

Hij specificeert als volgt: "Uiteraard zal de relationele privacy in de meeste gevallen worden behandeld onder het recht op bescherming van het gezinsleven. Wat echter niet onder de notie "gezinsleven" valt, kan evenwel in vele gevallen toch een bescherming krijgen op grond van de bescherming van de relationele privacy" (o.c. nr. 649).

Het is dus duidelijk dat artikel 8 EVRM niet alleen het gezinsleven, maar ook andere sociale banden beschermt.

Bijgevolg heeft elke persoon recht op het uitbouwen van sociale banden en de bescherming ervan op basis van dit artikel.

Het is niet aan de Belgische administratieve overheid om de lezing van artikel 8 EVRM te beperken tot het gezinsleven, zeker nu "privé-leven" expliciet naast familie- en gezinsleven vermeld staat als aparte notie.

Verzoeker meent dan ook in elk geval beroep te kunnen doen op artikel 8 EVRM.

Immers verblijft verzoeker, al sedert medio 2007 ononderbroken op Belgisch grondgebied .

Alle sociale banden in zijn land van herkomst zijn definitief doorgeknipt met dit verblijf.

In België daarentegen heeft verzoeker duurzame vriendschapsrelaties opgebouwd, zowel bij de allochtone als bij de autochtone gemeenschap.

Hij spreekt perfect Engels en volgde lessen Nederlands sedert zijn aankomst in België.

Hij kan niet langer gezien worden als een buitenstaander in de Belgische gemeenschap.

De drie kinderen van verzoeker zijn allen geboren op het grondgebied van het Rijk en lopen alhier school, ze zitten op school in St Jozef Kortrijk: respectievelijk 1ste kleuter, 3de kleuterklas en 2de leerjaar.

Door nu geen rekening te houden met de prangende humanitaire situatie waarin verzoeker zich wel degelijk bevindt, wordt artikel 8 EVRM geschonden.

Schending welke evenwel niet de legaliteits, legitimizeits en proportionaliteitstoets doorstaat.

De schending staat immers op geen enkel ogenblik in verhouding van het nagestreefde doel (RvS 25 september 1996, nr. 61.972, RDE1996).

Het middel is dan ook gegrond.”

3.12 Artikel 8 van het EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat verweerder een bevel om het grondgebied te verlaten heeft genomen met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en met het motief dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum. Verzoeker betwist dit motief niet. Hij betoogt evenwel dat hij een relatie onderhoudt met Z, van Nigeriaanse nationaliteit en met wie hij een feitelijk gezin vormt sinds 2006. Uit deze relatie zijn inmiddels drie kinderen geboren. Zijn partner verblijft legaal in België sinds december 2013.

Verweerder motiveert met betrekking tot dit argument in de eerste bestreden beslissing het volgende: *“Betrokkene verwijst naar zijn relatie met mevrouw, Z., U., de moeder van zijn kinderen, die over verblijfsrecht in België beschikt en die ook tewerkgesteld is. Betrokkene beroept zich hierbij op de bescherming van het artikel 8 EVRM, maar de verplichting om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen, betekent slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied en brengt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Bijgevolg kan dit gegeven niet als buitengewone omstandigheid worden weerhouden. Bovendien dient te worden opgemerkt dat om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie betrokkene dient te voldoen aan de voorwaarden gesteld in het artikel 10 van de wet van 15.12.1980. Gezien de kinderen niet over verblijfsrecht beschikken, dienen zij hun vader te volgen naar het land van herkomst. Het staat de partner van betrokkene en de moeder van zijn kinderen vrij om hen daarbij te vergezellen.”* Uit de bespreking onder de voorgaande middelen blijkt dat de onontvankelijk verklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf op kennelijk redelijke wijze werd genomen.

Artikel 8 van het EVRM legt aan de verdragsstaten niet de verplichting op om de vrije keuze van de gezinswoonplaats van een vreemdeling op hun grondgebied te gedogen, noch om hieraan een recht op gezinshereniging te verbinden (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996; EHRM, AHMUT t. Nederland, 28 november 1996). Het is pas in de mate dat de vreemdeling aantoonbaar dat het gezinsleven in het land van herkomst bijzonder moeilijk is dat de weigering van een verblijfsaanvraag overeenkomstig de ter zake geldende regelgeving een inmenging in het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zal vormen. Verzoeker toont niet aan dat een tijdelijke terugkeer onmogelijk is en evenmin dat zijn partner en moeder van de kinderen hem niet kan vergezellen naar zijn land van herkomst. Verder toont verzoeker evenmin aan dat hij een verblijfsaanvraag heeft ingediend op grond van gezinshereniging. Ook wordt aangestipt dat zo er al sprake zou zijn van een scheiding, het overigens een tijdelijke scheiding betreft, daar de beslissing verzoeker en zijn kinderen niet belet om op een later tijdstip het land legaal binnen te komen eens hun binnenkomst- en verblijfsdocumenten opnieuw in orde zijn. Een tijdelijke scheiding teneinde zich in regel stellen met de Belgische verblijfsregelgeving, kan gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, zelfs indien er van een inmenging in het gezinsleven sprake zou zijn, *in casu* niet als onrechtmatig worden beschouwd zodat er geen schending is van artikel 8 van het EVRM.

De Raad wijst er tevens op, dat uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven niet absoluut is en dat artikel 8 van het EVRM een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de vreemdelingenwet dan ook niet in de weg staat (RvS 9 oktober 2001, nr. 99.581). De Raad stelt vast dat de tweede bestreden beslissing door de wet, met name de vreemdelingenwet, is voorzien en dat zij, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker beweert, wel degelijk één van de door artikel 8 van het EVRM opgesomde mogelijke beperkingsdoeleinden nastreeft, aangezien de verblijfsreglementering een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde en nodig is in een democratische samenleving, waarbij als uitgangspunt geldt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen.

De Raad benadrukt voorts dat uit artikel 8 van het EVRM niet kan worden afgeleid dat een staat de verplichting heeft om de keuze van de verblijfplaats van een vreemdeling te eerbiedigen en een recht op gezinshereniging of verblijf op zijn grondgebied toe te laten (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996), waarbij de Raad nogmaals benadrukt dat verzoeker illegaal verblijf houdt in België. Bovendien houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven; verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (RvS 4 mei 2007, nr. 170.806).

Voorts kan nog worden opgemerkt dat het EHRM in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk reeds vaststelde dat het privéleven opgebouwd door een vreemdeling die in de betrokken lidstaat nooit definitief werd toegelaten tot verblijf, zoals *in casu*, bij het afwegen tegen het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg heeft dat de uitwijzing, laat staan dus een bevel om het grondgebied te verlaten, een disproportionele inmenging in zijn privéleven uitmaakt (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk).

Het zesde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. N. MOONEN,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN